

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Zajązkowska

Protokolant Klaudia Lewandowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nowym Dworze Mazowieckim A. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2016 r., 8 marca 2016 r., 28 kwietnia 2016 r., 28 czerwca 2016 r., 6 września 2016 r., 21 października 2016 r.

sprawy

D. Z., urodzonego (...) w W., syna M. i W. z domu K.

oskarżonego o to, że:

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

• o r z e k a –

1. uznaje D. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na wskazany cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;
2. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. B. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwa tysiące złotych);
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć i 88/100), w tym kwotą 173,88 zł (sto siedemdziesiąt trzy i 88/100) należnego podatku od towarów i usług (VAT) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżycielce posiłkowej z urzędu;
4. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 414,95 (czteryście czternaście i 95/100) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz obciąża oskarżonego wydatkami związanymi z ustanowieniem oskarżycielce posiłkowej A. B. pełnomocnika z urzędu tj. kwotą 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć i 88/100), w tym kwotą 173,88 zł (sto siedemdziesiąt trzy i 88/100) tytułem należnego podatku od towarów i usług (VAT) na rzecz adw. A. M..

Sygn. akt II K 617 / 15

UZASADNIENIE

W oparciu o dowody ujawnione w trakcie rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Po wysłaniu ostatniego smsa D. Z. przyjechał do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej i wszedł na podwórko. Widząc M. P. zażądał, żeby ta z nim wyszła. M. P. nie chciała tego uczynić i wówczas wtrąciła się pokrzywdzona. Nakazała

oskarżonemu opuszczenie posesji, ale ten nie chciał tego uczynić. A. B. chcąc zmusić oskarżonego do opuszczenia posesji kopnęła go w pośladki. Wówczas D. Z. odwrócił się i uderzył pokrzywdzoną pięścią w twarz po czym wyszedł.

Na skutek uderzenia przez oskarżonego D. Z. pokrzywdzona A. B. doznała urazu twarzoczaszki ze złamaniem kości nosa i kości sitowia z odmą prawego oczodołu tkanki podskórnej policzków, powieki prawej i nosa, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała i rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody osobowe w postaci zeznań pokrzywdzonej A. B. (k.103v-104v) oraz świadków M. G. (k.105,109v), J. B. (k.105v-106,107v), W. B. (k.106v), K. B. (k.151-153), P. C. (k.311) i M. P. w części w jakiej korespondują z poczynionymi ustaleniami faktycznymi (k.133-135), a ponadto dokumenty w postaci: dokumentacji medycznej pokrzywdzonej (k.6-8), protokołu oględzin osoby (k.9-11), opinii lekarskiej (k.24), notatki urzędowej (k.59), wydruku połączeń telefonicznych (k.63), protokołu oględzin rzeczy (k.68-76), wywiadu środowiskowego (k. 270-272) i wykazu połączeń (k.156-264).

Oskarżony D. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Słuchany w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k.56). Zawiadamiany o terminach rozprawy nie stawiał się.

Sąd zważył co następuje:

Sąd w pełni polegał na zeznaniach pokrzywdzonej A. B., które znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. G., J. B., W. B. i K. B.. Sąd jako niewiarygodne co do zasady ocenił zeznania M. P., która po pierwsze w ogóle zaprzeczyła jakoby знаła D. Z., a po drugie wykluczyła możliwość, że widziała oskarżonego na posesji pokrzywdzonej w dniu zdarzenia.

Sąd polegał na zeznaniach pokrzywdzonej A. B. co do wszystkich istotnych okoliczności zdarzenia. Zeznania pokrzywdzonej są konsekwentne i spójne. Znajdują potwierdzenie w zeznaniach M. G., J. B., W. B. i K. B., a także dokumentacji medycznej oraz protokołach oględzin osoby oraz rzeczy, a zatem dowodach którym sąd dał wiarę i które w trakcie postępowania nie były kwestionowane przez żadną ze stron. W ocenie sądu pokrzywdzona nie miała żadnego innego powodu aby wskazać na sprawstwo D. Z. niż tylko to, że faktycznie to na nim ciąży odpowiedzialność za czyn objęty aktem oskarżenia.

Podstawą dla poczynionych ustaleń faktycznych stały się również zeznania P. C.. Świadek został przesłuchany na okoliczność numeru (...) gdyż to na niego numer ten został zarejestrowany. P. C. zeznał, że telefon ten zarejestrował na siebie na prośbę oskarżonego u którego kiedyś pracował, przy czym od razu telefon ten przekazał oskarżonemu i sam nigdy z niego nie korzystał. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej oraz protokole oględzin rzeczy, gdzie do tego właśnie numeru telefonu A. B. miała przypisaną osobę oskarżonego. W takim też kształcie na zeznaniach świadka polegał sąd, nie znajdując jednocześnie okoliczności w obliczu których P. C. mógłby złożyć zeznania niezgodne z rzeczywistością.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia pozostałych ujawnionych w sprawie dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania, z tych też względów sąd nie odmówił im wiarygodności.

Przestępstwo z art. 157 kk polega na spowodowaniu u ofiary naruszenia czynności narządu ciała lub też rozstroju zdrowia. Z § 1 odpowiada sprawca, który spowodował u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inne niż ciężkie, ale trwające dłużej niż 7 dni. Określony w art. 157 § 1 skutek musi być objęty winą umyślną sprawcy, co wymaga ustalenia, iż chciał on spowodować albo godził się ze spowodowaniem poważniejszego uszczerbku, naruszającego czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni. Niewątpliwie uderzając A. B. pięścią w twarz oskarżony musiał liczyć się z tym, że może spowodować uszerbek na zdrowiu, który nie będzie lekki.

Przystępując do wymiaru kary sąd miał na względzie dyrektywy określone w art. 53 kk. Oceniał więc stopień społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego jako wysoki. (...) człowieka winno być chronione szczególnie, tym bardziej, że w sprawie niniejszej zostało narażone bez żadnego powodu. Oskarżony jest osobą dorosłą, której zdolności postrzegania nie są w żaden sposób ograniczone i doskonale zdaje sobie sprawę z konsekwencji jakie może nieść podobne zachowanie. Nieadekwatność zachowania oskarżonego wobec pokrzywdzonej, która usiłowała wymóc na nim opuszczenie posesji, należy zatem zaliczyć niewątpliwie do okoliczności obciążających. Do okoliczności łagodzących sąd zaliczył fakt, że pokrzywdzona swoim zachowaniem mogła przyczynić się do zdarzenia, nic bowiem nie upoważniało także A. B. do kopnięcia oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie uznając, że taka kara odpowiada stopniowi winy oskarżonego, stopniowi szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu, jak również uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, co także stanowi cel kary, i wprowadza przekonanie o jej nieuchronności.

Wobec tego, że przepis art. 157 § 1 kk za popełnienie przestępstwa spowodowania uszczerbku na zdrowiu przewiduje wyłącznie karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, wymierzając oskarżonemu karę łagodniejszego rodzaju, tj. karę ograniczenia wolności, sąd miał na uwadze treść art. 37a kk, który daje możliwość orzeczenia innej kary niż kara pozbawienia wolności, przy czym z uwagi na omyłkę nie wskazał tego przepisu przy podstawie wymiaru kary.

Zdaniem Sądu, powyższa kwota pozwoli zrekompensować pokrzywdzonej rozmiar doznanych dolegliwości oraz wyeliminować ich skutki. Sąd wymierzając nawiązkę w określonej wysokości, miał również na uwadze, rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych pokrzywdzonej, ich nasilenie i czas trwania. Należy także podkreślić, iż spowodowane przez oskarżonego uszkodzenia ciała nie miały charakteru nieodwracalnego. Uraz jakiego doznała chociaż nie był rozległym uszkodzeniem, to jednak z uwagi na swój charakter był z pewnością urazem bolesnym, gdzie dolegliwości bólowe jeśli nie uniemożliwiały, to utrudniały pokrzywdzonej codzienne funkcjonowanie. Trzeba mieć też na uwadze okoliczności w jakich doszło do powstania tych obrażeń, a mianowicie, że wcześniej doszło do kłótni A. B. z oskarżonym, że naruszyła ona wcześniej jego nietykalność cielesną.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku